

Børn, men jeg kunde have, synes jeg, en meget stærk Grund til at formode det. Jeg veed kun saa meget, at Statskassen hder et meget betydeligt Tilskud til denne Stiftelse, og jeg gjentager, hvad jeg sagde for, at jeg tror, at det er urigtigt, at Stat eller Kommune eller nogenjomhelst offentlig Kasse i Samfundet skal hde Understøttelse til Børn, der ere fødte udenfor Egtefæb, førend det er bitterligt, at Forældrene ikke selv magte det. Ogsaa derfor mener jeg, at der kunde være Grund og gyldig Grund til at fratage Pleiestiftelsen denne Ret eller denne Forpligtelse. Jeg skal derfor slutte med paa det Bedste at anbefale de af Mindretallet stillede Vndringsforslag, idet jeg skal tilføie, at Mindretallet slet ikke har tænkt paa særlig at angribe nogenjomhelst bestemt Samfundslag. Man har kun tænkt paa gjennem disse Vndringsforslag at søge, om det var muligt at skaffe disse Børn en bedre Stilling end den, de hidtil have havt i Landet. Jeg tror virkelig, det er et Forhold, der er værd at tage under alvorlig Overveielse og saa vidt muligt søge en Løsning for; thi det er ikke Smaating, der handles om, da det er en bitterlig Sag, at hvert 10de Barn i Landet er født udenfor Egtefæbet, ja det er endogjaa kommet saavidt her i Kjøbenhavn, at det er hvert 5te Barn.

Ordføreren (Drenbøll): Jeg forstaar meget godt den Tankegang, som har gjort sig gjældende hos det ærede Mindretal ved at fremkomme med disse Forslag. Det er en smul Tanke, og man kan jo ganske sympathisere med den; men det, som gjør, at Udvalgets Flertal ikke paa nogen Maade kan gaa ind paa disse Forslag, er jo væsentlig det, at de dels ikke høre hjemme i Spørgsmaalet om Underholdningsbidrag til uægte Børn, dels gaa ud fra Forudsætninger, som ingenlunde ere heldige, og dels endelig, som det ærede Medlem selv nylig bemærkede, forudsætte en hel Mængde lignende Lovbestemmelser, som vilde være nødvendige, saafremt man skulde kunne bruge de Forslag, som her ere foreslaaede. Det ærede Medlem nævnedes først, at han finder det ubilligt, naar Lovforslagets § 3 indskrænker det uægte Barns Udgang til at faae Dækning af den afdøde Børnefaders Bo til saadanne Tilfælde, hvor der ikke findes Enke eller ægte Børn. Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke vil disputere med ham om. Det er meget muligt, at han har Ret deri; det har ikke været for, og der kan siges Meget derfor. Men det, som jeg maa sige, er, at det ærede Mindretals Forslag under Nr. 1 gaar langt, langt videre end det, som

den ærede Ordfører for Mindretallet (Døesen) nævnedes som Grunden til Forslaget. Derfor det ærede Mindretal havde indskrænket sig til at fremkomme med Vndringsforslag, der udtrykte det Ønske, at et uægte Barn altid skulde have Underholdning til sit 18de Aar af Faderens Bo, tror jeg ikke, det vilde have mødt saa stor Modstand; men det er jo noget ganske Andet, naar man i Vndringsforslaget siger, at det uægte Barn skal gaa lige i Arv med ægte Børn. Det er noget ganske Andet og Mere, og som jeg tror, der kan indvendes Meget imod. Jeg tillod mig, da Sagen var til 2den Behandling, at gjøre adskillige, ikke saa, Erindringer imod det. Det ærede Medlem svarede den Gang, at det vilde vist ikke være saa vanskeligt at imødegaa disse Indvendinger; men det ærede Medlem har imidlertid ikke imødegaaet dem; han har slet ikke nævnt dem, og jeg vil derfor blot ganske kort omtale dem igjen. Jeg yttrede, at en saadan Revolte i Arveloven maatte forudsætte mange Overveielser og kunde ikke feies af med et Par Ord i et Vndringsforslag. Det første Spørgsmaal, jeg stillede, var det, om det, at uægte Børn skulde gaa lige i Arv med ægte, skulde gjælde al Arv, om det ikke alene skulde være almindelig Slægtfæbsarv, eller om det ogsaa gjaldt om de særlige Arvesforhold, og jeg nævnedes særlig Forholdene i den Stand, hvortil det ærede Medlem selv hører, nemlig Selveiergaardmændenes Stand, og erindrede om den særlige Ret, Selveiergaardmændene havde til at testamentere største Delen af deres Eiendom til et af deres Børn, og spurgte, om denne Ret skulde gjælde ogsaa for uægte Børn. Det vilde forekomme mig høist uheldigt, om et saadant uægte Barn, der maaske, som jeg sagde, var avlet i Mandens Ungdom, og som var en gammel Kavaler, skulde kunne forhindre Enken, naar Manden døde, i at sidde i uskiftet Bo. Jeg nævnte desuden flere lignende Spørgsmaal. Jeg tror som sagt, at naar man viller saadant Noget frem — og jeg kunde nævne meget Mere, men skal ikke gjøre det — bliver det klart, at man paa ingen Maade kan gaa ind paa i et Forslag paa 5 Rindes at forandre hele Arveloven i den Retning. Vndringsforslag Nr. 1 rætker altsaa langt ud over den Tanke, som det ærede Mindretal har havt, og som maaske kan være meget rigtig, nemlig at et uægte Barn indtil sit 18de Aar bør have sin Underholdning af Faderen, enten han er gift eller ikke, enten han har Børn eller ikke. Det vil jeg ikke sige Noget om, men at vedtage Vndringsforslaget i den Form, det foreligger her, det maa jeg aldeles bestemt fra-